

## תת"ע 6799/02/16 - מדינת ישראל נגד כדיר אטוריו עזרא - בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו  
תת"ע 6799-02-16 מדינת ישראל נ' כדיר אטוריו עזרא  
בפני כבוד השופט אהרן האוזרמן

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד פקד מיטל  
צ'פניק

המאשימה

נגד

כדיר אטוריו עזרא - בעצמו

הנאשם

### הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגת רכב כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע וחלפו למעלה מ-6 חודשים מיום פקיעתו, עבירה בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום ביום **08.02.16** נעצר הנאשם על ידי שוטרת לביקורת, ובבדיקתו במסוף המשטרתי נמצא דיווח כי רישיון הנהיגה של הנאשם פקע ביום **09.10.12** ולא חודש מאז. בעקבות זאת נרשמה כנגד הנאשם הזמנה לדיון (ת/1).

ביום 03.03.16 התייצב בפני הנאשם וביקש דחיית הדיון על מנת לפנות לחדש את רישונו במשרד הרישוי. לדבריו: "הרישיון שלי פקע ככל הנראה בגלל שלא חידשתי את התשלום".

ביום 31.03.16 הוקרא כתב האישום באזני הנאשם ותגובתו כפי שנרשמה בפרוטוקול הייתה:

**"אני מבין במה אני מואשם. נכון שנהגתי ברכב והשוטר עצר אותי והראיתי לו רישיון נהיגה שלא היה בתוקף. זה שהרישיון לא בתוקף משנת 2012 כמו שהשוטר אמר אני לא ידעתי. אחרי שביררתי שלילת הרישיון לא היתה בסדר, כאן החטא מופיע. מדובר כאן מי ששלל את הרישיון בלי להודיע לי זה ראש הוצאה לפועל...".**

בהמשך לכך הוגש והתקבל לבקשת הנאשם מסמך שערך, שכותרתו "טיעוני הנאשם" ובו מפרט הנאשם טענותיו כלפי הרשויות - ראש הוצל"פ ומשרד הרישוי. (סומן נ/1).

הדיון נדחה פעם נוספת בהמלצתי, לאחר שהוסברו לנאשם הוראות החוק הרלוונטיות, כדי לאפשר לנאשם לבקשתו לנסות ולפנות להוצל"פ להסרת ההגבלה ולשוב למשרד הרישוי, לחידוש הרישיון.

עמוד 1

ביום 15.06.16 כפר הנאשם בכתב האישום ונרשמה מפיו כפירתו המפורטת, בנוסף לטיעונים שהגיש בכתב (ב- נ/1) שעיקרן הן הטענות הבאות:

א. הנאשם מודה בנהיגה ברכב, בעצירתו במקום על ידי השוטרת ובקבלת הדו"ח לידיו ביום 08.02.16.

ב. הנאשם מודה שרישיונו פקע ולא חודש מיום 09.10.12.

לענין זה הגיש הנאשם בעצמו תע"צ משרד הרישוי בנספח למכתבו "טיעוני הנאשם" (נ/1).

ג. הנאשם טוען כי חידוש רישיונו על ידי משרד הרישוי הוגבל על פי הוראת ראש הוצל"פ, וזאת בשל חוב מזונות ישן (לדבריו: "מלפני 20 שנה").

ד. הנאשם טוען כי בעת שנעצר על ידי השוטרת לא ידע על הגבלת הרישיון כאמור, וכלל לא ידע שרישיונו פקע ואינו בתוקף מזה כ-3.5 שנים.

ה. לטענת הנאשם אין זה "הוגן" שרישיונו יעוכב ולא יחודש בגלל חוב מזונות שהוא במהותו חוב אזרחי לגביו יש לו טענות שונות, כולל במיוחד הטענה כי מזה שנים הוא מקבל מהמדינה קצבת זקנה ולעיתים קיבל גם קצבת "הבטחת הכנסה" והמדינה יכולה הייתה לפרוע את תשלום המזונות מהקצבה המשולמת לו.

ו. לדברי הנאשם בעצמו, כל טענותיו הם במישור של "פעולה לא תקינה" לכאורה, של רשויות המדינה כלפיו, ההוצאה לפועל ומשרד הרישוי שעיכבו את חידוש רישיונו. לדבריו מדובר ב"טענות עקרוניות" והוא מבקש לשכנע בהם את ביהמ"ש.

נוכח הכפירה כאמור, ובהעדר מחלוקת לגבי העובדות עליהן מעידה השוטרת עורכת הדו"ח, ויתר הנאשם בהגינתו על זימון השוטרת לביהמ"ש והתיק נקבע לשמיעת פרשת הגנה בלבד ליום 13.09.16. ביום זה, העיד הנאשם בחקירה ראשית, נחקר בחקירה נגדית, ושמעתי את סיכומי הצדדים בעל פה.

**לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים והוגשו ראיות הצדדים כולם בכתב ובעל פה, אני מוצא להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו על פי כתב האישום.**

ואלו הנימוקים המפורטים להחלטתי:

א. **הרישיון הוגבל, הנאשם נהג, עבר עבירה לפי סעיף 10(א) לפק"ת, עבירה של "אחריות קפידה":**

1. אין מחלוקת כי רישיון הנהיגה של הנאשם לא חודש עקב הגבלה שהוטלה במשרד הרישוי על חידושו, זאת לפי צו שנתן ראש הוצל"פ, בשל חובות שצבר הנאשם כחייב בתיק הוצל"פ. לענין זה מסמיך **סעיף 66(א)(6) לחוק ההוצאה לפועל תשכ"ז - 1967**, את ראש הוצאה לפועל להטיל על חייב שאינו פורע את חובו, הגבלות שונות לתקופה ובתנאים שיקבע, ובין היתר גם את:

**"(6) הגבלת החייב מקבל, מהחזיק או מחדש רישיון נהיגה; הגבלה זו לא תוטל אם שוכנע רשם הוצאה לפועל כי הטלתה עלולה לפגוע פגיעה ממשית בעיסוקו של החייב וביכולתו לשלם את החוב או שרישיון הנהיגה חיוני לחייב, עקב נכותו או עקב נכות בן משפחה התלוי בו; לעניין זה יראו את מי שהוטלה עליו הגבלה מהחזיק רישיון נהיגה כמי שרישיון הנהיגה שלו פקע מחמת אי-תשלום אגרה."**  
[ההדגשה בקו שלי, א.ה.].

2. כפי שניתן לראות חוק הוצל"פ קובע במפורש חזקה משפטית, על פיה, חייב שחידוש רישיונו הוגבל כאמור: יראו אותו כמי ש- **"רישיון הנהיגה שלו פקע מחמת אי תשלום אגרה"**.

החוק קובע כי סמכות ראש הוצל"פ להטיל הגבלה במשרד הרישוי באופן שיבטל את תוקפו של הרישיון או ימנע את הנפקתו מחדש לאותו נהג (חייב). מעת שהוטלה ההגבלה ברישום במשרד הרישוי, משרד הרישוי מנוע על פי צו שיפוטי של ראש הוצל"פ להנפיק רישיון נהיגה לנהג.

המשמעות היא כי מרגע זה, מרגע פקיעת הרישיון, נאסר על החייב לנהוג בכלי רכב הדורש רישיון נהיגה, וכן כי במידה וייתפס נהג, הרי הוא עובר עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], אשר קובע כי:

**"10. (א) לא ינהג אדם רכב מנועי אלא אם הוא בעל רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג, שניתן על פי פקודה זו ...".**

חוק הוצאה לפועל אף מדגיש כי במקרה כזה, מדובר בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה כפי שניתן לייחס לאדם שרישיון הנהיגה שלו פקע מחמת אי-תשלום אגרה, כלומר ברף הנמוך ביותר, להבדיל למשל מנהג בלתי מורשה או נהג שרישיונו נפסל על ידי ביהמ"ש.

מדובר בעבירה מסוג עבירות של **"אחריות קפידה"** אשר על פי **סעיף 22(ב) לחוק העונשין**, הנטל הוא על הנאשם להוכיח להגנתו כי עשה כל שניתן על מנת להימנע מביצוע העבירה:

**"22(ב) לא יישא אדם באחריות לפי סעיף זה אם נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ועשה כל שניתן למנוע את העבירה; הטוען טענה כאמור - עליו הראיה."**

בעבירה של אחריות קפידה התביעה יוצאת ידי חובתה בהוכחת היסוד העובדתי-קרי שרישיון הנהיגה של הנאשם פקע - ועל הנאשם להוכיח כי לא התרשל ועשה כל הנדרש להימנע מהעבירה. אין די בכך שהנאשם טוען כי לא קיבל הודעה על ההגבלה, בשעה שהתיק שלו בהוצל"פ הוא תיק ישן ועל כן אחריותו לברר מה מצבו בתיק ובכלל זה אם הוטלו בגדרו סנקציות להניע אותו לשלם. הנאשם לא הביא בפני כל ראיות לגבי פעולות שנקט, אם בכלל, כדי להסיר את ההגבלה מרישיונו.

**ב. הסמכות להגבלת רישיון הנהיגה של הנאשם, כחייב בהוצל"פ, והעדר "ידיעה" על ההגבלה:**

3. השאלה אותה העלה הנאשם, והיא האם יש סמכות בדין למשרד הרישוי שלא לחדש את רישיון הנהיגה של הנאשם, נענתה כאמור בחיוב. קיימת סמכות להגבלת רישיון הנהיגה של חייבים בהוצל"פ. חשוב לציין לעניין זה כי הנאשם עצמו לא מכחיש את עובדת קיומו של חוב התלוי ועומד כנגדו בהוצאה לפועל, לדבריו בשל תביעה ישנה לתשלום מזונות.

זאת ועוד, כפי שהבהרתי לנאשם לא אחת, השאלה האם צו ראש ההוצאה לפועל להגבלת רישיונו ניתן בדין אם לאו, וכן האם הצו "ניתן לביטול" (VOIDABLE) או "בטל מעיקרו" (VOID), אינה שאלה שבסמכות בית המשפט לתעבורה לברר.

לעניין זה על הנאשם לפנות לראש ההוצאה לפועל עצמו ולרשויות משרד הרישוי, וכן הדרך פתוחה בפני הנאשם להביא את הנושא לדיון בבית המשפט המוסמך לכך, שהוא בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, במסגרת עתירה לביטול ההגבלה ולחידוש רישיון הנהיגה.

כל עוד קיימת ההגבלה במשרד הרישוי, הנאשם אינו מחזיק ברישיון נהיגה כחוק ואינו רשאי לנהוג ברכב. הנאשם שנהג ברכב בנסיבות אלו עבר עבירה של נהיגה בלא שיש בידו רישיון נהיגה בתוקף.

הטענה כי הנאשם לא ידע לכאורה על ההגבלה קודם שנהג ברכב, אינה מועילה לו במקרה זה כהגנה בפני העבירה המיוחסת לו, שכן מדובר בעבירה מסוג העבירות של "אחריות קפידה" לפי סעיף 22 לחוק העונשין, בהן לא נדרשת הוכחת יסוד נפשי כלל ואין כל משמעות לאי ידיעת הנאשם לכאורה, על ההגבלה שהוטלה על רישיונו.

### ג. תקיפה "עקיפה" של הנבלת הרישיון - בביהמ"ש לתעבורה:

4. שאלה נוספת שמעלה הנאשם בפני היא האם יש בסמכותי להיענות לעתירתו לבטל את הדו"ח שנרשם כנגדו, על בסיס נימוקים שנוגעים לסבירות ההחלטה להגביל את רישיונו, או לפגמים מהותיים לכאורה שנפלו לטענתו בהחלטה, ובכך לסייע בידו בתקיפה "עקיפה" של החלטות ראש ההוצאה לפועל ומשרד הרישוי. התשובה לכך הינה שלילית.

נקבע להלכה, כי במקרים בהם מתבקשת תקיפה של מעשה מנהלי של הרשות, גם כאשר לכאורה מתגבשת ההנחה כי נפל פגם בהתנהלות הרשות מול האזרח, ולמרות הפגיעה באזרח, הרי שבדרך כלל יש להעדיף "תקיפה ישירה" של החלטה המנהלית על פני "תקיפה עקיפה" של החלטה. ראה: רע"פ **4398/99 עינת הראל נ' מדינת ישראל**, נד (3) 673 [פורסם בנבו].

לעניין זה מצאתי לנכון לצטט את פסקה 14 בשלמותה מפסק הדין בפרשת עינת הראל, אשר קובע את ההלכה בדבר תקיפה עקיפה של צווים מנהליים. אמנם מדובר במקור בתקיפה של החלטת קצין משטרה לפסילה מנהלית של הרישיון, אולם הדברים יפים גם לענייננו ומדברים בעד עצמם:

**"14. חזקת החוקיות, שהיא חזקה גיונית והכרחית מבחינת האינטרס הציבורי, אומרת כי צו פסילה של רישיון נהיגה, כמו כל החלטה מינהלית, הוא צו חוקי. אכן, אין זו אלא חזקה, והיא ניתנת לסתירה. שהרי אפשר, כמובן, שצו פסילה יהיה בלתי חוקי, ואפשר אפילו שיהיה בטל מעיקרו. אולם הסדר הציבורי מחייב שבדרך-כלל נהג הטוען נגד חזקת החוקיות של הצו, ואפילו אם לדעתו הצו בטל מעיקרו, יעלה את הטענה בתקיפה ישירה בפני בית-המשפט כדי**

שבית-המשפט יקבע באופן מוסמך אם הצו חוקי ותקף או בלתי חוקי ובטל. מבחינת הסדר הציבורי אין זה ראוי שנהג הטוען כי צו הפסילה נגוע בפגם, יחליט בינו לבין עצמו כי הפגם עושה את הצו בטל מעיקרו, וכי לכן הוא רשאי להתעלם מן הצו ולנהוג כאילו הצו לא בא לעולם. אין זה ראוי, משום שבדרך זאת יש כדי לסכל את התכלית של צווי הפסילה, כפי שהיא עולה מפקודת התעבורה, לסכן את ביטחון הציבור ואף לאיים על העיקרון של ציות לחוק. אי לכך, האינטרס הציבורי אומר שבדרך-כלל ראוי כי נהג הטוען שצו הפסילה נגוע בפגם, יעלה את הטענה בתקיפה ישירה בפני קצין המשטרה שהוציא את הצו או בפני בית-המשפט לפי סעיף 48 לפקודת התעבורה, ובינתיים יימנע מלנהוג בניגוד לצו. אם לא יעשה כן, וימשיך לנהוג בניגוד לצו, הוא מסכן לא רק את הציבור, אלא גם את עצמו: אם יועמד לדין פלילי בגין נהיגה בתקופת פסילה, ורק אז יטען להגנתו שנפל פגם בצו הפסילה, הוא מסתכן בכך שבית-המשפט יאמר לו כי הטענה שהייתה יפה בתקיפה ישירה של הצו בזמן הנכון, אינה יפה לאחר זמן בתקיפה עקיפה."

5. על הנאשם היה להפנות עתירתו מראש ומלכתחילה כלפי ראש ההוצל"פ ו/או משרד הרישוי במסלול של תקיפה ישירה. הזירה הדיונית המוסמכת לפנייה לקבלת סעד משפטי במקרים דומים הינה בית המשפט לעניינים מנהליים. שם, יכול ביהמ"ש לבדוק את סבירות החלטות המנהליות להורות על הסרת ההגבלה ואף להורות למשרד הרישוי לחדש את הרישיון.

לתוצאות "תקיפה ישירה" של החלטות בדבר הגבלת רישיון הנהיגה של חייבי הוצל"פ, ראה למשל:

בעת"מ (מחוזי חיפה) **14185-06-14** זנאתי נ' משרד הרישוי (פורסם בנבו) (22.10.14): במקרה זה רישיון הנהיגה פקע בזמן שהנהג רצה עונש מאסר בבית הסוהר. ביהמ"ש לעניינים מנהליים חייב את משרד הרישוי לחדש לנהג את רישיון הנהיגה לאחר ששוחרר (זוכה בדיון) אחרי פקיעה של ארבע שנים. ביהמ"ש מצא כי נפל פגם בהתנהלות ההוצאה לפועל אשר לא שלחה אזהרה מוקדמת לחייב. הוכח כי זה לא קיבל אזהרות לחייב בתיקי הוצל"פ ולא קיבל התראה מלשכת הוצל"פ עובר להטלת הגבלת הוצל"פ - ומכאן ביהמ"ש מצא את החלטה כ"בטלה מעיקרה".

בעת"מ (מחוזי חיפה) **43056-04-16** חוג'יראת נ' משרד התחבורה/אגף הרישוי (פורסם בנבו) (12.06.16): במקרה זה הוטלה הגבלה במשרד הרישוי והוסרה לאחר תשלום החוב כעבור 3 שנים. משרד התחבורה התנה את חידוש הרישיון במעבר מבחן נהיגה זאת לפי תקנה 162 לתקנות התעבורה, מאחר והרישיון לא היה בתוקף יותר מ-12 חודשים. ביהמ"ש לעניינים מנהליים חייב את משרד הרישוי להנפיק רישיון ופטר את הנהג ממבחנים, זאת מאחר ולא הוכח כי נשלחה לחייב הודעה מוקדמת על הכוונה להגביל את רישיונו, ונוכח טענת החייב כי לא ידע על ההגבלה.

דוק: ביהמ"ש לעניינים מנהליים בדק את התנהלות הרשויות הן הוצל"פ והן רשות הרישוי בחינה מדוקדקת ובהתאם לסמכותו אף נתן סעד מלא לחייבים וביטל את ההגבלה מעיקרא.

החלטות מסוג זה אינן בסמכות ביהמ"ש לתעבורה. לא למותר לציין כי לא הונחה בפני התשתית המתאימה לבחון את התנהלות הרשויות מול הנאשם. אף התביעה המשטרית המייצגת את המדינה בתיק זה (דו"ח התעבורה) אינה

מחזיקה בכל חומר רלוונטי לבחינת האופן בו הוטלה ההגבלה, חומר שאינו ברשותה ובשליטתה אלא מצוי בתיקי ההוצאה לפועל ובידי רשות הרישוי.

#### **ד. סיכום ביניים:**

6. תוצאת הדברים עד כה לענייננו היא בעיני כפולה:

ראשית, אין בידי לזכות את הנאשם מעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, וזאת כמתואר בזירה הצרה של עבירת הנהיגה ברכב, שהיא עבירה מסוג של "אחריות קפידה".

אני קובע לפיכך כי הנאשם בעת שנתפס בכף כשהוא נוהג ברכב ביום 08.02.16 שעה שרישיון הנהיגה שלו פקע ביום 09.10.12 עבר את העבירה המיוחסת לו, של נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה בתוקף, כשהרישיון פקע יותר מ-6 חודשים בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

שנית, אין בסמכותי כבית משפט לתעבורה לבחון ולבדוק סבירות החלטות של ראש ההוצאה לפועל או החלטת משרד הרישוי שלא לחדש רישיון נהיגה לחייבי הוצל"פ, בדרך של "תקיפה עקיפה" של ההגבלה כאשר מובא בפני עניין צר של חשד לעבירת נהיגה ללא רישיון הנהיגה בתוקף.

אני שב ומציין כי המקום המתאים לדעתי לברור/ביטול הגבלות על רישיון הנהיגה במקרים מסוג זה הוא ראש ההוצאה לפועל בעצמו. יש לזכור כי בראש ובראשונה מדובר באי כיבוד והפרה של צו שניתן על ידו. ערכאה הדיונית המתאימה לבחינה וביקורת על פעולות ראש ההוצל"פ ופעולות משרד הרישוי גם יחד, היא בית המשפט לעניינים מנהליים.

#### **ה. בשולי הדברים:**

7. לאחר כל זאת, אני מוצא להוסיף בקצרה את הדברים הבאים, החורגים מעבר לענייני הפרטי של הנאשם:

קיים לדעתי, עיוות מסוים בהבאת נהגים המפרים צו הגבלה של ראש ההוצל"פ לדין, בביהמ"ש לתעבורה, כעבריינים פליליים.

אכן אין ספק כי חובות כספיים יש לשלם. המנגנון של לשכות ההוצאה לפועל שמטרתו גביית חובות מוכחים מהחייבים, הינו מנגנון מבורך וחיוני, הפועל תחת עומס רב במלחמה בתופעה הקלוקלת של אי תשלום חובות על ידי חייבים, עד כדי "מכת מדינה" ממש.

ואולם, תפקידו העיקרי של בית המשפט לתעבורה הוא טיפול בעבירות תנועה בגדר מלחמה ב"מכת מדינה" אחרת, הגובה דמים, והיא בריונות הכביש ומכת תאונות הדרכים.

בשנים האחרונות בתי המשפט לתעבורה נדרשים לטפל במקרים רבים של נהגים אשר נתפסים נוהגים ללא רישיון נהיגה תקף, בשל הגבלה בחידושו עקב חוב בהוצל"פ, כאמור. זאת ועוד, בהתאם לתקנה 172 לתקנות התעבורה, משרד הרישוי אף דורש במקרים בהם פקע הרישיון יותר מ-12 חודשים, מעבר מבחני נהיגה עיוני ומעשי, ולמעשה

הנהגים מאבדים את רישיונם ונדרשים להליך ארוך של הוצאת רישיון נהיגה, וזאת מאלף.

יש להדגיש כי אין כל קשר במקרים אלו לאופן הנהיגה של החייב, לעברו התעבורתי, להרשעותיו הקודמות בעבירות תעבורה וכד' הנהג מאבד את רישיונו ומובא לדין בבימ"ש לתעבורה - לא בשל ביצוע עבירות תעבורה.

אני סבור כי ראוי ליצור מנגנון המבדיל בין מי שרישיונו לא חודש בשל עבירות תעבורה לבין מי שרישיונו לא חודש בשל הגבלה או חובות בהוצל"פ.

ראוי להפריד בין עברייני תנועה שמקומם בבית המשפט לתעבורה, לבין המוגבלים בחידוש רישיון בשל חוב בהוצל"פ, שאינם עברייני תנועה מובהקים, ולטעמי מקומם אינו בבית המשפט לתעבורה.

כאשר חייב בהוצל"פ מובא לביהמ"ש לתעבורה, אין בהרשעתו ובענישתו שם כדי לקדם את גביית החוב. ביהמ"ש לתעבורה כלל לא נדרש למהות החוב ולא יכול לנסות לקדם את התשלום. לאחר דיון קצר במידה והנאשם מודה, הוא מורשע ונדון לעונש נוסף, קנס ו/או פסילה בפועל או פסילה מותנית, דבר שאינו משפיע ואינו מקדם את תשלום החוב על ידי החייב.

לעומת זאת, הבאתו בפני ראש הוצל"פ כמי שמפר צו של הוצל"פ, תהיה אפקטיבית הרבה יותר כלפי החייב וניתן לכוונה ישירות כ"תמריץ" כלפי תשלום החוב (בהתאם למטרת החוק).

ראוי להזכיר כי גם חוק ההוצאה לפועל לצד ההסמכה להגביל את רישיון הנהיגה של החייב, מסייג את הגבלת הרישיון בכך ש- "הגבלה זו לא תוטל אם שוכנע רשם ההוצאה לפועל כי הטלתה עלולה לפגוע פגיעה ממשית בעיסוקו של החייב וביכולתו לשלם את החוב או שרישיון הנהיגה חיוני לחייב, עקב נכותו או עקב נכות בן משפחה התלוי בו" [סעיף 66(א)(6) לחוק ההוצאה לפועל].

8. מצאתי לנכון לפרט הדברים כמתואר, אשר ישמשו כשיקולים לקולא בגזירת עונשו של הנאשם, בשלב הבא, כנסיבות ש"אין קשורות בביצוע העבירה" בהתאם לסעיף 40יא. לחוק העונשין.

**לאור כל האמור, לאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, אני מרשיע את הנאשם בעובדות כתב האישום, בעבירה המיוחסת לו.**

הנאשם הודע בדבר זכותו להגשת ערעור לבית המשפט המחוזי במועד הקבוע בחוק.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ו, 26 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.